

Arrest

nr. 246 232 van 16 december 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 mei 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 20 juni 2015 gerepatrieerd naar Albanië, maar reisde op 24 september 2019 wederom het Schengengebied in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 21 april 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 20 mei 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.4. Eveneens op 20 mei 2020 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer;

Naam: F.(…)

Voornaam: N.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.05.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de v/et van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

De recentste inreisstempel op het paspoort van betrokkene dateert van 24.09.2019. Betrokkene zat tussen 20.11.2019 en 21.04.2020 en opnieuw sinds 11.05.2020 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf in al die tijd op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 20.06.2015 reeds gerepatrieerd naar Albanië.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, aan valse naamdracht, aan fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan valsheid in geschriften door openbaar officier of ambtenaar (gewone valsheid: gebruik) en aan bezit zonder vergunning van verweerwapen, feiten waarvoor de betrokkene op 19.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 3 jaar voor 2 jaar + 12 maanden met uitstel van 3 jaar voor 6 maanden. Deze gevangenisstraf werd definitief op 11.05.2020. Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. Betrokkene heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09

Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Artikel 74/11

Betrokkene ontving op 28.11.2019 en op 12.05.2020 een vragenlijst 'recht om gehoord te worden' in de gevangenis van Sint-Gillis. Betrokkene liet echter tot op heden na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Wel vulde de betrokkene op 15.04.2018 een vragenlijst "hoorrecht" in met behulp van de politie te Woluwe-Saint-Lambert. Uit deze vragenlijst blijkt dat de betrokkene geen duurzame relatie of kinderen heeft in België en dat hij evenmin enige gezondheidsproblemen heeft die een terugkeer naar zijn land van herkomst zouden kunnen verhinderen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de betrokkene in de gevangenis bezoek mocht ontvangen van een vrouw van Griekse origine met wie hij zou samenwonen en van zijn schoonmoeder en half-broer. Zijn schoonmoeder en half-broer hebben evenmin recht op verblijf. Mevrouw S.(...), de persoon met wie hij zou samenwonen, blijkt recht op verblijf te hebben in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat de betrokkene niet officieel samenwoont met zijn partner. Zij voeren dan ook geen gemeenschappelijke huishouding. Om zich echter dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Zo werden er geen bewijsstukken aangebracht in het administratief dossier. We wensen dan ook op te merken dat het administratief dossier van betrokkene evenwel te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er sprake zou zijn van een gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een vreemdeling met legaal verblijf in België, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan v/orden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

1.5. Verzoeker zou op 16 juli 2020 naar Tirana (Albanië) worden gerepatriëerd, maar hij kocht zelf een ticket en vertrok vrijwillig op 2 juli 2020.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 20.05.2020:

"De beslissing tot verwijdering van 20.05.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod"

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van tien jaar opgelegd "voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België" (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen "keuze" gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten. De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij "wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"1. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: "De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C- 554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt."

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

2. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de mate dat hieruit moet worden afgeleid dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel (evenredig) zou zijn.

De verzoekende partij wijst in het bijzonder op de beslissing tot de bepaling van de termijn van het inreisverbod op acht jaar, hetgeen een bijzonder lange periode is.

Hoewel verzoeker niet betwist dat de feiten die hij in het verleden gesteld heeft, laakbaar zijn, dient vastgesteld te worden dat verzoeker alsnog niet veroordeeld werd tot een van de misdrijven welke volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kunnen vallen (het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECU:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C- 434/10, EU:C:2011:750).

Bovendien vereist de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Verweerder dient voorts rekening te houden met onder meer de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien.

Dit is in casu geenszins het geval, minstens werd dit onzorgvuldig beoordeeld door verweerder doordat verweerder geen rekening heeft gehouden met de concrete elementen die aan de grondslag liggen van de veroordeling van verzoeker.

Verzoeker zou op 12 mei 2020 opnieuw in vrijheid worden gesteld, waarover verweerder werd ingelicht (zie het schrijven met als titel: "Objet: "Demande des modalités de libération pour un étranger non en ordre de séjour"). Op 12 mei 2020 werd door verweerder aan de directeur van de gevangenis van Sint

Gillis evenwel gevraagd om de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker uit te stellen met een maximum van 10 dagen (stuk 4).

Op 19 mei 2020 wordt door verweerder een schrijven gericht aan de Procureur des Konings te Brussel om een kopie over te maken van het vonnis van 19 juni 2019 van de correctionele rechtbank ("Gelieve mij de gebruikelijke kopie van het vonnis op te sturen") - stuk 5.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze veroordeling aan verweerder werd overgemaakt. Niettemin volgt reeds op 20 mei 2020 de bestreden beslissing, hetgeen gebaseerd is op de veroordeling van verzoeker op 19 juni 2019, doch zonder dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken over dit vonnis. Hierdoor handelt de gemachtigde onzorgvuldig, aangezien geen rekening kon worden gehouden met de concrete elementen die aan de veroordeling ten grondslag liggen hetgeen onontbeerlijk is voor het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod. Dit geldt in casu des te meer omdat verweerder opteerde voor het opleggen van een inreisverbod met een uiterst lange duurtijd van acht jaar.

De gemachtigde legt bovendien sterk de nadruk op de verwoestende effecten van drugshandel en de hieraan verbonden criminaliteit zonder dat evenwel op het moment van het nemen van de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker veroordeeld werd voor drugshandel. In het administratief dossier blijkt geen kopie van de veroordeling van 19 juni 2019. In de enige documenten die wel aanwezig zijn, waaronder deze in verband met de detentie van verzoeker, blijkt dat er sprake is van een "inbreuk op de wetgeving inzake drugs", hetgeen niet impliceert dat er sprake is van drugshandel.

3. Omwille van bovenvermelde redenen betwist verzoeker de bestreden beslissing, in het bijzonder inzake de beslissing van de zeer lange duurtijd van acht jaar voor het inreisverbod.

De gemachtigde is er immers toe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. 2. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod (8 jaar). geen correcte belangenafweging uitgevoerd t.a.v. onder meer artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft reeds een verblijfshistoriek in België, zoals kan worden vastgesteld in het administratief dossier. Verweerder is hierdoor tevens gekend met de situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat op 8 juni 2015 verweerder werd ingelicht dat verzoeker getrouwd is op 9 oktober 2014 met een Spaanse onderdane (stuk 3). Dit element is gekend door verweerder of diende door verweerder gekend te zijn. Niettemin werd hiermee geen rekening gehouden bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod, dan wel de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod op acht jaar. Nochtans wordt in beginsel door verweerder een inreisverbod opgelegd "voor 8 jaar voor het volledige Schengengrondgebied", waaronder dus ook Spanje.
3. De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/11 evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en meer in het bijzonder artikel 74/11, §1, tweede en vierde lid. Deze bepalingen luiden als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd aangehouden voor druggerelateerde feiten op 26 februari 2015. Er werd hem een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Verzoeker werd op 20 juni 2015 gerepatrieerd naar Albanië. Verzoeker werd op 15 april 2018 aangehouden wegens valsheid in geschrifte, wapenbezit en drugsfeiten en onder elektronisch toezicht geplaatst waarna hij terugkeerde naar Albanië. Verzoeker werd op 19 juni 2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel. Na het aflopen van het tijdvak van het inreisverbod, betrad verzoeker op 24 september 2019 wederom het Schengengebied. Omdat hij langer op het grondgebied verbleef dan krachtens artikel 6 van de vreemdelingenwet is toegestaan, werd hem op 20 mei 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. Deze verwijderingsbeslissing ging niet gepaard met een termijn voor vrijwillig vertrek.

2.9. In zijn eerste middel stipt verzoeker aan dat hij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring had ingesteld tegen de "*beslissing tot verwijdering*" (bijlage 13septies) van 20 mei 2020 waarmee onderhavig inreisverbod (bijlage 13sexies) "*gepaard*" gaat. Volgens verzoeker zou de gemachtigde van de minister in die omstandigheden geen inreisverbod kunnen opleggen omdat het beroep tegen de verwijderingsbeslissing ertoe zou kunnen leiden dat er retroactief geen "*beslissing tot verwijdering*" meer bestaat.

Verzoeker kan echter geenszins worden gevolgd. De Raad wijst op het beginsel van het '*privilège du préalable*' waarbij het louter instellen van een annulatieberoep geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet door de Raad niet werd vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (cf. RvS 30 juni 2016, nr. 235.280; RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Van het door verzoeker ingestelde beroep tegen de verwijderingsbeslissing gaat overigens geen schorsende werking uit, waardoor de gemachtigde van de minister de verwijderingsbeslissing rechtsgeldig als basis kon hanteren om een inreisverbod op te leggen. Bovendien werd het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) door de Raad verworpen in zijn arrest van 16 december 2020 (RvV 16 december 2020, nr. 246 231).

Het louter instellen van een beroep tot nietigverklaring en (gewone) schorsing tegen de verwijderingsmaatregel heeft geen invloed op de wettigheid van het voorwerp van onderhavig beroep en kan onmogelijk een schending tweeweg brengen van de in het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen.

2.10. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 1, §1, 8°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder

(...)"

8° inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;

(...)"

Uit deze bepaling blijkt dat een inreisverbod kan worden opgelegd voor "*het grondgebied van het Rijk*" óf voor "*het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk*". Het gegeven dat de verwerende partij de twee mogelijke hypothesen heeft voorzien in de bestreden beslissing, neemt niet weg dat de betrokken vreemdeling zich slechts kan bevinden in één van beide situaties: ofwel heeft hij een geldige verblijfstitel, afgeleverd door één van de lidstaten, en geldt het inreisverbod enkel voor België, ofwel is dat niet het geval en geldt het verbod voor alle lidstaten.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing twee hypothesen worden voorzien, geeft geen blijk van enig onwettig of onzorgvuldig handelen van het bestuur. Verzoeker kan zelf inschatten of hij over een verblijfstitel beschikt in een andere lidstaat, en zo ja, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van het Rijk. Zo niet, dan geldt het inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten. Er valt niet in te zien op welke wijze verzoeker belangenschade zou hebben opgelopen doordat de verwerende partij de twee hypothesen vermeldt. Verder maakt hij niet concreet aannemelijk dat het Unierecht, in de thans voorliggende situatie, het opleggen van een inreisverbod met nationale dimensie niet voorziet of zelfs verbiedt. Er kan de gemachtigde van de minister op dit punt geen onzorgvuldigheid worden verweten.

2.11. Het hierboven aangehaalde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. Het artikel vormt de omzetting van bepalingen uit de richtlijn 2008/115/EG. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17- 124, HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). *In casu* toont verzoeker evenwel niet aan dat de door hem geviseerde bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op de schending ervan.

De Raad stelt vast dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek gekoppeld was aan de beslissing tot verwijdering (bijlage 13septies) van 20 mei 2020. Verzoeker betwist deze vaststelling niet en heeft evenmin de motieven ontkracht die betrekking hebben op het risico op onderduiken die de gemachtigde van de minister ertoe hebben gebracht om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan bij het treffen van het terugkeerbesluit. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet rechtsgeldig een inreisverbod opleggen met een maximumduur van drie jaar. De gemachtigde van de minister maakte ook toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet hetgeen hem toelaat een inreisverbod op te leggen van meer dan 5 jaar “*indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”.

2.12. In zijn derde middel schetst verzoeker de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de notie ‘openbare orde’. Samen met verzoeker beaamt de Raad dat een bedreiging voor de openbare orde een afwijking rechtvaardigt van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren, waardoor de notie ‘openbare orde’ restrictief dient te worden opgevat (cf. HvJ, 17 november 2011, *Gaydarov*, nr. C-430/10, §32 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De Raad stipt aan dat de uitlegging van het begrip “*gevaar voor de openbare orde*”, uit de richtlijn 2008/115/EG, hoe dan ook, naast de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 2 juli 2020, *WM tegen Stadt Frankfurt am Main*, nr. C-18/19, §43; HvJ 11 juni 2015, *Zh. en O.*, nr. C-554/13, §60).

Volgens verzoeker heeft de gemachtigde van de minister geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie en geen individueel onderzoek verricht zodat een inreisverbod met een duur van acht jaar disproportioneel is.

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd in zijn redenering dat geen inreisverbod van meer dan 5 jaar zou kunnen worden opgelegd omdat hij niet zou zijn veroordeeld tot één van de misdrijven die volgens de Europese rechtspraak onder de noemer van “*ernstige bedreiging van de openbare orde*” vallen. Uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie (bijlage bij Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerdergerelateerde taken) blijkt dat er geen limitatieve lijst van misdrijven bestaat die aanleiding kan geven tot een inreisverbod van meer dan 5 jaar. De factoren waarmee de lidstaten bij de vaststelling van een ernstige bedreiging van de openbare orde rekening kunnen houden, kunnen zowel strafrechtelijke inbreuken als ernstige administratieve overtredingen zijn (bijvoorbeeld herhaald gebruik van valse identiteitsdocumenten, herhaalde en opzettelijke schendingen van het migratierecht). Geen van deze factoren kan echter worden beschouwd als een factor die automatisch en *per se* een bedreiging voor de openbare orde vormt: de

lidstaten zijn altijd verplicht alle relevante omstandigheden individueel te onderzoeken en het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen (Terugkeerhandboek, p. 126). Bovendien blijkt uit de opsluitingsfiche van verzoeker van 11 mei 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, dat hij op 19 juni 2019 door de correctionele rechtbank van Brussel werd veroordeeld wegens diefstal, valse naamdracht, verboden wapens, inbreuken op de drugswetgeving en valsheid in geschriften. Hij werd in zijn totaliteit veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar en 12 maanden, waarvan de helft effectief. Gelet op de aard van de gepleegde feiten en het gegeven dat verzoeker *“op 20.06.2015 reeds (werd) gerepatrieerd naar Albanië”*, zoals uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld, kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat van verzoeker geen *“ernstige bedreiging van de openbare orde”* zou uitgaan.

Waar verzoeker voorhoudt dat het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde die van hem zou uitgaan niet zou zijn onderzocht en onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de concrete elementen die aan de grondslag liggen van zijn veroordeling, zoals de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, aan valse naamdracht, aan fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, aan valsheid in geschriften door openbaar officier of ambtenaar (gewone valsheid: gebruik) en aan bezit zonder vergunning van verweerwapen, feiten waarvoor de betrokkene op 19.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel van 3 jaar voor 2 jaar + 12 maanden met uitstel van 3 jaar voor 6 maanden. Deze gevangenisstraf werd definitief op 11.05.2020. Het voorhanden hebben van wapens bevordert het gebruik ervan en veroorzaakt gevoelens van onveiligheid in de samenleving. Betrokkene heeft hiermee een potentieel gevaarlijke situatie gecreëerd, omdat het voorhanden hebben van genoemde wapens kan leiden tot het gebruik ervan en dus een onaanvaardbaar risico voor de veiligheid van personen met zich mee kan brengen. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gelet op het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.”

De Raad benadrukt dat de gemachtigde van de minister geen partij is bij de strafrechtelijke procedure, zodat de afwezigheid van het vonnis in het administratief dossier niet als een onzorgvuldigheid kan worden beschouwd. Verzoeker weerlegt trouwens nergens de pertinente vaststellingen dat hij eerder werd gerepatrieerd en dat hij minder dan een jaar voor het nemen van de bestreden beslissing een zware correctionele veroordeling heeft opgelopen. Verzoeker kan niet overtuigen dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door in zijn geval op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod voor een duur van acht jaar op te leggen. In zijn middel poneert verzoeker dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met specifieke omstandigheden of met bepaalde aspecten van de strafrechtelijke feiten bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, maar hij brengt geen enkel concreet element aan dat zou nopen tot het opleggen van een inreisverbod van beperkte duur.

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

2.14. Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven op het Belgische grondgebied. Aangezien verzoeker nooit heeft getracht zijn verblijfssituatie te regulariseren en zijn verblijfsepisodes in België hoofdzakelijk in detentie doorbracht, lijkt er geen sprake te zijn van dergelijke elementen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker verzaakt heeft aan zijn recht om gehoord te worden. Verzoeker kreeg op 28 november 2019 en op 12 mei 2020 vragenlijsten voorgelegd, maar heeft deze niet ingevuld. Verzoeker heeft bijgevolg verzuimd om zijn persoonlijke situatie toe te lichten of om zijn standpunt uiteen te zetten met betrekking tot de “specifieke omstandigheden”, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker de gemachtigde van de minister op dit punt geen onzorgvuldigheid kan verwijten.

2.15. In zijn middel stelt verzoeker dat hij reeds een verblijfshistoriek in België heeft en dat hij blijkbaar op 9 oktober 2014 gehuwd zou zijn met een Spaanse onderdane (Verzoekschrift, bijlage 3), maar verzoeker heeft deze elementen niet aangebracht toen hij hiertoe de mogelijkheid kreeg. Hij toont ook niet aan dat zijn verblijfshistoriek of zijn huwelijk een snelle terugkeer op het Belgische grondgebied of het Schengengrondgebied noodzakelijk maken en een invloed kunnen hebben op de duur van het inreisverbod.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG en/of van de artikelen 1, §1, 8° en/of 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De vier door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN